

PRZYSTĘKAĆ (1) *vb pf*

inf przystękać.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (jeden z niżej notowanych przykładów).

Pojęcie z bólu: Powiedział mu [młodzieńcowi] Helia/z/ może/sz sie nie trwożyć/ [...] Rzekł młodzyeniec/ á iáko ia sie nie mam lękać/ A ieśliże nie vmrzeć/ pewnie mie przystękać. RejWiz 180.

[przystękać od czego: Kiedy się zjedziem, będziec nas niemało, Trudno, by ten miał odejć z placu cało. By dobrze nie chciał, musi się nas lękać, By nam od razów nakoniec przystękać [tj. na pewno przystęka, pojęczy]. Otwin(?)Erot 149.]

Formacje współrdzenne cf STĘKAĆ.

ZCh